



Arrest

nr. 340 247 van 29 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2025.

Gelet op de beschikking van 1 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 juli 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een internationale beschermingsstatus in Italië werd toegekend (zie “antwoord Dublin Unit” in het administratief dossier). Ze bevestigt tijdens het persoonlijk

dat ze de subsidiaire beschermingsstatus in Italië heeft gekregen (NPO, p.14). Ze bevestigt ook dat haar dochter een subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen in Italië (NPO, p.14).

2. De verzoekende partij hekelt in het verzoekschrift dat haar bijzondere procedurele noden in de behandeling van haar verzoek niet grondig onderzocht zouden zijn. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt dat deze wel degelijk beoordeeld werden, maar dat verzoekende partij aangaf geen bijzondere procedurele noden te hebben waardoor haar geen steunmaatregelen verleend werden (Zie "Vragenlijst bijzondere procedurele noden" in het administratief dossier). De commissaris-generaal vraagt tijdens het persoonlijk onderhoud of de verzoekende partij zich zowel mentaal als fysiek goed voelt om het persoonlijk onderhoud af te leggen waarop de verzoekende partij "Ja" antwoordt (NPO, p.4). De verzoekende partij brengt wel in het verzoekschrift naar voor dat ze psychologisch kwetsbaar is maar brengt hier geen enkel document ter staving van bij. Ze maakt ook niet in het geheel duidelijk om welke reden ze niet zou kunnen deelnemen aan het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal of welke bijzondere maatregelen in haar hoofde dienden te worden genomen. Er kan dus worden besloten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt nood te hebben gehad aan bijzondere procedurele noden of dat de commissaris-generaal bijzondere maatregelen moest toepassen tijdens het persoonlijk onderhoud.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië, of waardoor zij bij terugkeer naar Italië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift op verschillende momenten naar voor dat ze psychologisch zwak staat, ze depressief is, haar verblijf in Italië een psychologische impact op haar heeft en ze ten gevolge van een depressie die veroorzaakt werd door het langdurig afwezig zijn van haar echtgenoot niet in staat is om te functioneren in de moderne maatschappij. De verzoekende partij voegt echter geen enkel medisch document toe die haar mentale toestand kan staven noch brengt ze tijdens haar persoonlijk onderhoud enige verklaringen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze te kampen heeft met een psychologische problematiek. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ze omwille van een psychologische of mentale problematiek niet in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Italië in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. De verzoekende partij brengt op de DVZ ook naar voor problemen te hebben met haar been (verklaring dvz, vraag 38). Ze brengt ook echter hier geen enkel document van bij die haar problemen aan haar been aantonen. Er kan dus niet worden gecontroleerd op welke wijze de problemen aan haar been haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Ze verklaart in dit opzicht dat ze elk jaar naar de dokter ging in Italië om dit been te controleren (verklaring dvz, vraag 38). Hieruit blijkt dus dat ze wel degelijk toegang had tot medische zorgen in Italië. Ze brengt voor het overige geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Italië medische zorgen zou worden ontzegd. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië, of waardoor zij bij terugkeer naar Italië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij brengt naar voor dat ze niet kan terugkeren naar Italië daar ze verklaart dat haar Italiaanse documenten vervallen zijn, ze bedreigd wordt door smokkelaars in Italië en dat er in Italië geen jobs en huisvesting is.

Wat betreft haar problemen met de mensensmokkelaars stelt de commissaris-generaal terecht dat uit haar verklaringen nergens blijkt dat ze enige poging heeft ondernomen om stappen te zetten om de bescherming van de Italiaanse autoriteiten in te roepen. Uit haar verklaringen blijkt dat ze tweemaal het plan had om aangifte te doen bij de politie maar dit uiteindelijk niet deed uit angst (NPO, p.20). Hieruit blijkt dan ook geen ernstige poging om haar problemen in Italië op te lossen. Daar de Italiaanse autoriteiten niet op de hoogte zijn van haar problemen, kan er ook niet verwacht worden van deze dat ze tegen haar belagers zouden optreden. Ze brengt dan ook geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de Italiaanse autoriteiten haar niet konden beschermen of de bescherming van deze autoriteiten niet efficiënt of doeltreffend is. Haar betoog in het verzoekschrift kan op deze vaststelling ook geen ander licht doen schijnen. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het feit dat zij gedurende een lange tijd in Italië heeft verbleven en dat ze geen ondersteunend netwerk heeft in Italië. Ze kan hiermee echter niet aantonen dat de bescherming van de Italiaanse autoriteiten niet effectief is. Ze meent verder dat de bescherming van de Italiaanse overheden een middelenverbintenis is die door haar als niet voldoende werd beschouwd. Ze dient er op gewezen dat de bescherming van alle nationale overheden slechts een middelenverbintenis inhoudt en dat geen enkele nationale overheid een absolute bescherming kan garanderen. De verzoekende partij maakt echter niet duidelijk waarom ze verder van mening was dat de bescherming van de Italiaanse overheden onvoldoende was. Het kan tevens geen verklaring bieden waarom ze geen beroep heeft gedaan op de Italiaanse overheid om bescherming te bekomen. Hierboven werd reeds gesteld dat wat betreft haar persoonlijke situatie ze geen specifieke elementen aanreikt die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië, of waardoor zij bij terugkeer naar Italië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft haar verklaring dat er geen jobs en huisvesting in Italië zijn, stelt de commissaris-generaal terecht dat uit haar verklaringen blijkt dat ze steeds werk en huisvesting heeft gevonden in Italië. Ze verklaart de eerste drie jaar verbleven te hebben in een opvangcentrum en begeleiding te hebben gekregen van sociale assistenten. Daarna vond ze gratis huisvesting in een shelter en was ze werkzaam als schoonmaakster (NPO, 15-17). Uit haar verklaringen blijkt echter niet dat ze de van haar te verwachten inspanningen heeft geleverd om legaal werk te vinden of op enige manier andere huisvesting in Italië te verkrijgen. Er kan niet blijken dat ze beroep heeft gedaan op de Italiaanse overheid om werk en huisvesting te vinden, naar een arbeidsbureau is geweest om werk te vinden of enige organisatie heeft gezocht om haar te helpen. Er kan dus worden besloten dat ze niet de van haar te verwachten stappen heeft gezet om een duurzaam bestaan in Italië uit te bouwen. Bovendien blijkt ze over een netwerk te beschikken in België en Engeland. Ze verklaart dat haar vrienden in België haar konden assisteren met haar dochter (NPO, p.15) en dat haar vriendin in Engeland haar financieel heeft ondersteund daar ze geld naar haar opstuurde (NPO, p.17). De verzoekende partij kan dus een beroep doen op haar netwerk om haar te helpen een duurzaam bestaan in Italië uit te bouwen. De verzoekende partij brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Italië -indien nodig- geen beroep op haar netwerk zou kunnen doen. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar verschillende rapporten en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Dit volstaat echter niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van

zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Wat betreft haar vervallen verblijfsvergunning stelt de commissaris-generaal terecht dat ze deze eenvoudig zou kunnen hernieuwen indien ze bepaalde stappen zou volgen. De verzoekende partij stelt echter in het verzoekschrift dat ze geen toegang zal hebben tot huisvesting, de arbeidsmarkt en sociale ondersteuning omdat haar verblijfsvergunning is vervallen. Uit de objectieve landeninformatie die door de verzoekende partij wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat het verlengen van een verblijfsvergunning inderdaad een lange tijd kan duren maar dat begunstigden van internationale bescherming ondertussen een bewijs krijgen dat hun verblijfsvergunning vernieuwd wordt. Dit bewijs vervangt de verblijfsvergunning voor elk doel (AIDA, "Country Report: Italy" van juli 2025, p. 259). De verzoekende partij brengt geen concrete elementen noch andere landeninformatie, die afbreuk doen aan deze informatie.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij gelet op voorgaande in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

6. De verzoekende partij klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien dagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

7. Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat er in Italië geen gezinshereniging mogelijk is, kan niet worden ingezien op welke wijze dergelijke wetskritiek die betrekking zou hebben op de vigerende Italiaanse regelgeving, dienstig kan worden aangevoerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Er kunnen verschillen bestaan in de rechten die worden toegekend aan begunstigden van internationale bescherming in de verschillende lidstaten binnen de Europese Unie. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het vluchtmotief inzake gezinshereniging houdt dan ook geen verban met een van de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

8. De verzoekende partij heeft reeds een internationale beschermingsstatus in Italië. Haar verzoek om internationale bescherming dient dan ook ten aanzien van dit land te worden beoordeeld. Haar verwijzing

naar de situatie in haar land van herkomst en haar daaruit volgende nood internationale bescherming is dan ook niet dienstig.

9. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Amhaars machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 december 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 legt de eed af en tolkt Amhara

Tolk 761 legt de eed af en tolkt engels

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van VzP legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met een update over de situatie in Italië alsook bewijzen dat VzP sinds 2024 als poetshulp werkt in België en dat zij hiervoor een aantal

bijkomende opleidingen heeft gevolgd. VzP voegt nog toe dat zij eveneens in Italië in het illegale circuit heeft gewerkt als poetshulp. Dit toont volgens VzP aan dat het geen kwestie is van niet willen, maar van niet kunnen om een stabiel leven uit te bouwen in Italië. De aanvullende nota bevat ook een onderzoek van de Raad van Europa over het feit dat er in Italië wel degelijk etnisch geprofileerd wordt door de autoriteiten, met name de politie. VzP schetst dat dit geen occasioneel probleem is, maar een doorgedreven maatschappelijk probleem en een uiting van het algemeen racisme in de maatschappij waarbij de politiek uiterst rechts is en Italië voor de Italianen wil houden. VzP wijst erop dat verzoekster als vrouw moet terugkeren naar Italië en dat de situatie van de vrouw nog verslechterd is. Bovendien is verzoekster moeder van een jong kind ten hare laste wat een verhoogde kwetsbaarheidsfactor geeft. Op 28 april 2019, bijna 7 jaar geleden, ontving VzP internationale bescherming in Italië. Haar verblijfsvergunning is verstreken. Dit was echter nog niet het geval toen zij haar VIB deed in België, maar doordat het dossier twee jaar bleef liggen op het CGVS wordt zij nu geconfronteerd met de noodzaak om haar verblijfsvergunning te vernieuwen. Hierbij is er sprake van een "catch-21". VzP geeft aan dat de wet wel is aangepast, maar dat de prefecturen dit nog altijd vragen. VzP zal niet tijdig aan een verblijfsvergunning geraken. Zij kan een voorlopig attest krijgen, maar de geldigheid daarvan wordt na enkele maanden niet meer erkend dus vormt dit geen valabel alternatief om bijvoorbeeld een arbeidsovereenkomst af te sluiten. VzP is in 2023 naar België gekomen, heeft in Italië enkel werk gevonden op de illegale markt en heeft een kind wat een bijkomende kwetsbaarheid uitmaakt. Bovendien had zij in Italië problemen met de smokkelaar van haar en haar toenmalige partner. Zij werd in Italië aangepakt door deze smokkelaar. De racistische profilering door de autoriteiten vormt een probleem bij het bekomen van effectieve bescherming van de autoriteiten in Italië. VzP vraagt rekening te houden met haar profiel als iemand die geprobeerd heeft zich staande te houden in Italië. Er kan aldus niet van haar verwacht worden dat zij met haar kind terug zou gaan naar Italië aangezien zij zal terecht komen in een toestand van verregaande deprivatie. Voor het overige volhardt VzP in de middelen uiteengezet in het verzoekschrift."

4.1. De verzoekende partij maakt ter terechtzitting op 18 december 2025 een aanvullende nota over, waarin zij verschillende landeninformatie aangaande de situatie in Italië bespreekt, evenals een attest van tewerkstelling en het volgen van een cursus voegt. De in de aanvullende aangehaalde informatie, elementen en argumenten omtrent de algemene situatie in Italië dateren evenwel van voor het verzoekschrift, zodat deze uit de debatten moeten worden geweerd. Deze hadden namelijk reeds eerder aangebracht kunnen worden bij het verzoekschrift. Aanvullende nota's dienen niet als en kunnen niet, net als evenmin de vraag tot horen, (dienstig) worden aangewend als uitbreiding van het ingediende verzoekschrift. Aanvullende nota's dienen niet om hiaten in het verzoekschrift op te vullen. De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is immers niet bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft op zijn beurt, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, dan weer uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk. Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota informatie, elementen en/of argumenten aanbrengt die zij al eerder in het verzoekschrift had kunnen aanhalen, maar dat niet heeft gedaan en die dus niet "nieuw" zijn, wordt hier aldus niet (dieper) op ingegaan.

5. Verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij aanvullende nota aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 21 oktober 2025.

5.1. De Raad brengt in herinnering dat in de beschikking werd aangegeven dat: *"Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is".* Deze conclusie is gebaseerd op de objectieve landeninformatie, zoals deze wordt aangedragen door beide partijen.

In het AIDA rapport Italië update 2024 kan worden gelezen dat statushouders in Italië toegang hebben tot de arbeidsmarkt en tot banen bij de overheid (dit laatste met uitzondering van jobs die te maken hebben met het vrijwaren van de algemene belangen van de Staat) op basis van hun verblijfsvergunning en tot gelijke

behandeling met Italiaanse onderdanen op het vlak van tewerkstelling, professionele opleidingen, registratie bij professionele organisaties e.d.. Recent onderzoek bracht evenwel aan het licht dat het beschikken over sociale netwerken en economische noodwendigheden bepalender zijn voor het krijgen van een baan en het behouden ervan, eerder dan diploma's of specifieke vaardigheden (AIDA Rapport Italië, update 2024 van juli 2025, p. 283-284). Erkenning van in het buitenland behaalde diploma's is voorzien in de wetgeving en er zijn binnen het Ministerie van onderwijs initiatieven genomen om dit te faciliteren voor statushouders, hoewel het in de praktijk meestal afhangt van de bereidheid van universiteiten zelf om hiertoe inspanningen te leveren (AIDA Rapport Italië, update 2024 van juli 2025, p.285).

De huisvesting wordt, sinds een hervorming in 2023, opgezet door het SAI systeem. Het SAI systeem functioneert op basis van subsidies aan lokale autoriteiten en NGO's voor kleinschalige opvang. Het systeem omvatte in mei 2025 872 kleinere gedecentraliseerde projecten en huisvestte een totaal van 38.454 personen. Er wordt in beginsel opvang voor zes maanden voorzien verlengbaar met zes maanden in bepaalde gevallen. Bij het beëindigen van de periode in het SAI systeem, worden statushouders opgenomen in integratietrajecten, waarvoor de gemeenten verantwoordelijk zijn. Er is sprake van moeilijkheden om voor zelfstandige huisvesting te zorgen en in 2018 ontving minder dan 5 % van de statushouders een huursubsidie wanneer zij niet langer in het SAI systeem konden verblijven. Volgens het in 2024 gepubliceerde SAI-verslag waren er in 2023 22.404 begunstigden die de SAI-faciliteiten verlieten. Van het totale aantal koos minder dan de helft (43,80%) ervoor om het project te verlaten, terwijl meer dan de helft (52,1%) moest vertrekken vanwege het verstrijken van de opvangperiode. Op 24 januari 2025 heeft de minister een communicatie gepubliceerd, waarin gewag wordt gemaakt van de opening van nieuwe aanmeldingen voor de uitbreiding van het SAI project in de "ordinary" categorie, met het plan om nieuwe plaatsen aan het SAI netwerk toe te voegen voor families of éénouder familie. Hoewel het SAI systeem traag maar constant aan het uitbreiden is, blijft het totaal aantal beschikbare plaatsen nog steeds tekort (AIDA Rapport Italië, update 2024 van juli 2025, p. 278-281). Statushouders hebben verder toegang tot sociale huisvesting onder dezelfde voorwaarden als Italiaanse onderdanen en huisvesting is ook onderdeel van het Nationale Integratie Plan voor statushouders gepubliceerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in 2017, maar een aantal structurele obstakels hebben tot gevolg dat het Italiaanse huisvestingssysteem niet erg aangepast is aan de noden van statushouders op dit vlak. Hoewel van statushouders geen bijkomende voorwaarden kunnen geëist worden in vergelijking met Italiaanse onderdanen, worden in sommige regio's wel bijkomende attesten gevraagd dat de betrokkene geen vastgoed heeft. Deze praktijk werd evenwel discriminerend bevonden in twee uitspraken van de Rechtbank van Milaan in 2020. De regionale wet van Lombardije, die een verblijf van 5 jaar vereiste en bijzonder nadelig was voor buitenlandse burgers, werd door het Grondwettelijk Hof onwettig verklaard en daarom ingetrokken. Bovendien bepaalde het Grondwettelijk Hof in vonnis nr. 9/2021 dat de anciënniteit van het verblijfsrecht niet kan worden opgenomen in de criteria om een hogere score toe te kennen voor de toewijzing van openbare huisvesting, omdat het geen voorwaarde bepaalt voor de toekenning van een woning. In hetzelfde arrest verklaarde het Grondwettelijk Hof dat het vereiste van gelegaliseerde documenten die de afwezigheid van onroerende goederen in het buitenland of in het land van herkomst een discriminerende bepaling is die in strijd is met artikel 3 van de Italiaanse Grondwet (AIDA Rapport Italië, update 2024 van juli 2025, p. 282-283).

Ook wat de toegang tot sociale bijstand betreft, voorziet de Italiaanse wetgeving in gelijke behandeling tussen Italiaanse burgers en statushouders. De socialezekerheidsbijdragen in Italië worden voornamelijk betaald door het Nationaal Instituut voor Sociale Zekerheid (INPS), het Nationaal Instituut voor Arbeidsongevallenverzekering (INAIL), gemeenten en regio's. De verstrekking van sociale voorzieningen is niet afhankelijk van de woonplaats in een bepaalde regio, maar in sommige gevallen is onderworpen aan een minimale verblijfsvereiste op het nationale grondgebied. Dit is met name het geval voor inkomenssteun (Reddito di Cittadinanza), die vanaf 1 april 2019 wordt uitbetaald en waarvoor een verblijf van 10 jaar op het nationale grondgebied, waarvan ten minste 2 jaar ononderbroken verblijf. Het Hof van Justitie oordeelde in C-462/20 dat het in strijd is met de EU-wetgeving om verschillende rechten toe te kennen aan burgers en aan personen die internationale bescherming genieten. Vanaf 1 januari 2024 werd inkomenssteun vervangen door verschillende sociale bijstandsprovisies, genaamd inclusieinkomen (Reddito di inclusione) en ondersteunend inkomen voor opleiding en werk (supporto per la formazione e il lavoro). Statushouders hebben hier toegang tot, wanneer zij een verblijf van vijf jaar in Italië aantonen. (AIDA Rapport Italië, update 2024 van juli 2025, p.286)

Om toegang te verkrijgen tot de gezondheidszorg, moeten begunstigden van internationale bescherming net als asielzoekers zich laten registreren bij de nationale gezondheidsdienst. Ze hebben dezelfde behandeling en volledig gelijke rechten en plichten als Italiaanse onderdanen met betrekking tot gezondheidszorg. Ze hebben dezelfde behandeling en volledig gelijke rechten en plichten als Italiaanse onderdanen wat betreft de verplichting om bijdragen te betalen en de bijstand die in Italië wordt verleend door de Nationale Gezondheidsdienst. De registratie is geldig voor de duur van de verblijfsvergunning en vervalt niet in de verlengingsfase van de verblijfsvergunning. De toegang tot gezondheidszorg voor personen die internationale bescherming genieten, verschilt sterk van regio tot regio. De grootste verschillen en moeilijkheden worden gevonden met betrekking tot de vrijstelling van het delen van de kosten van gezondheidszorg. Slechts enkele

regio's, waaronder Friuli-Venezia Giulia en Apulië, verlengen momenteel de vrijstelling tot de begunstigen van internationale en nationale bescherming daadwerkelijk een baan vinden. Op 19 juli 2022 heeft de Raad van State het standpunt ingenomen dat, na de intrekking van wetsdecreet 181/2000, het onderscheid tussen werklozen en inactieven voor de vrijstelling van deelname aan ziektekosten als achterhaald moet worden beschouwd. Bovendien heeft de civiele rechtbank van Milaan op 12 januari 2023, in een zaak die was aangespannen door ASGI en Emergency het discriminerende gedrag vastgesteld van de regio Lombardije die, net als andere regio's, een onderscheid maakt, maakt tussen werklozen en inactieven. Dit heeft vooral gevolgen voor asielzoekers en vluchtelingen die, in vergelijking met andere categorieën buitenlanders, minder lang op het grondgebied verblijven en, in de meeste gevallen, geen eerdere werkrelaties hebben gehad voordat ze zich inschreven voor de nationale gezondheidsdienst. Het Hof erkende, met specifieke verwijzing naar de categorie asielzoekers, dat het voor de hand ligt dat een asielzoeker zich niet kan beroepen op een eerdere arbeidsrelatie in Italië, in het bijzonder omdat asielzoekers pas na 60 dagen na de aanvraag van de desbetreffende verblijfsvergunning arbeidsactiviteiten verrichten. In oktober 2023 hebben de regio's Emilia-Romagna, Lazio, Toscane en Sicilië een trainingsprogramma opgezet, medegefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie van de Europese Unie, gericht op het verbeteren van de competenties van gezondheidswerkers die werkzaam zijn in de openbare gezondheidszorg en in opvangprogramma's voor vluchtelingen en asielzoekers, in het bijzonder met betrekking tot de forensische certificeringen voor slachtoffers van marteling. Van 2022 tot 2023 was in de regio Veneto het project SPIRNET actief, gefinancierd door het Fonds voor asiel, migratie en integratie van de Europese Unie en Integratiefonds van de Europese Unie. Het was specifiek gericht op het identificeren en verzorgen van asielzoekers en vluchtelingen met ernstige psychische problemen. De partners waren prefecturen, gemeenten en lokale gezondheidsautoriteiten (ASL's). Op 1 augustus 2024 werd een definitieve lijst van projecten gepubliceerd, die ondersteuning bieden voor de mentale gezondheid van verzoekers om internationale bescherming en statushouders. (AIDA Rapport Italië, update 2024 van juli 2025, p.286-288).

Statushouders kunnen ook moeilijkheden ondervinden bij het verkrijgen of verlengen van hun verblijfsvergunning na erkenning indien zij geen adres kunnen doorgeven aan de politie, die aanvragen vaak afwijst bij gebrek hieraan. Deze praktijk is echter niet in overeenstemming met de wet, waarbij de burgerlijke rechtbank van Rome in 2019 een urgent beroep heeft aanvaard, ingediend door een statushouder op deze grond. De behandeling van deze aanvragen kan ook vaak enige tijd in beslag nemen. In afwachting hiervan ontvangen statushouders een bewijs, dat in theorie de verblijfsvergunning vervangt voor elk doeleinde. In praktijk wordt dit bewijs na negen maanden evenwel niet meer beschouwd als een geldig document, waardoor statushouders kunnen worden geconfronteerd met praktische problemen onder meer op vlak van werk, hernieuwing van de registratie in de nationale zorgsysteem of het bekomen van een rijbewijs (AIDA Rapport Italië, update 2024 van juli 2025, p. 259).

Verzoekende partij brengt geen objectieve informatie bij, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat voormelde beoordeling niet langer actueel is of die deze beoordeling zou doorprikken. De Raad herhaalt dat de door verzoekende partij bij aanvullende nota neergelegde algemene informatie over Italië niet kan worden beschouwd als een "update", daar het rapport AIDA Italië update 2025 reeds voorlag bij het verzoekschrift en ook de andere gehanteerde landeninformatie reeds dateert van het indienen van het verzoekschrift.

5.2. Verzoekende partij benadrukt dat haar verblijfsvergunning vervallen is, maar blijft in gebreke aan te tonen dat zij niet in staat zou zijn om deze te verlengen, waarbij zij in tussentijd in het bezit wordt gesteld van een bewijs dat haar verblijfsvergunning wordt vernieuwd. Verzoekende partij stelt dat "er sprake [is] van een "catch-21". VzP geeft aan dat de wet wel is aangepast, maar dat de prefecturen dit nog altijd vragen". In zoverre de Raad met de verwijzing naar "dit" moet begrijpen dat verzoekende partij wenst te verwijzen naar het aantonen van een geregistreerde woonplaats, onderstreept de Raad dat verzoekende partij niet aantoont dat zij zich niet zou kunnen wenden tot hogere instanties en rechtsbescherming zal kunnen genieten indien zij met zulke praktijk wordt geconfronteerd. De Raad benadrukt dat het vereisen van een geregistreerde woonplaats reeds door de Italiaanse rechtbanken werd veroordeeld (zie rapport AIDA Italië update 2025, p. 259). Waar zij ter terechtzitting aangeeft dat de racistische profilering door de autoriteiten een probleem vormt bij het bekomen van effectieve bescherming en hiervoor verwijst naar een onderzoek in haar aanvullende nota, benadrukt de Raad dat de vraag tot horen en de aanvullende nota niet dienstig worden aangewend om het verzoekschrift uit te breiden of om informatie aan te brengen die niet "nieuw" is (zie *supra*). Ook waar zij hekelt dat het voorlopige attest geen valabel alternatief vormt, omdat de geldigheid hiervan na enkele maanden niet meer wordt erkend, herhaalt de Raad dat een verzoek tot horen er niet toe strekt onvolkomenheden in het verzoekschrift recht te trekken. Verzoekende partij had de mogelijkheid deze argumentatie reeds te ontwikkelen in het verzoekschrift, wat zij evenwel heeft nagelaten te doen. Alleszins wijst de Raad erop dat verzoekende partij, gelet het voorgaande en hetgeen reeds in de bestreden beslissing en de beschikking werd gesteld, niet concreet aantoont dat zij niet in staat zou zijn om werk en huisvesting te vinden en in haar levensonderhoud en dat van haar kind te voorzien in afwachting van de hernieuwing van hun verblijfstitel in Italië. De Raad herhaalt in deze ook dat in de beschikking reeds werd aangegeven dat verzoekster in België en Engeland een netwerk heeft, dat haar onder meer financieel kon ondersteunen, en dat zij geen elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij bij een terugkeer naar Italië en in

afwachting van de verlenging van haar verblijfsvergunning – indien nodig – niet tijdelijk beroep op haar netwerk zou kunnen doen.

5.3. Verzoekende partij maakt verder niet concreet aannemelijk dat het loutere gegeven dat zij een minderjarig kind heeft, resulteert in een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de in de beschikking geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij maakt niet aannemelijk waarom dit loutere gegeven maakt dat dit haar mogelijkheid om hun rechten als statushouders in Italië te doen gelden, dermate vermindert dat moet worden besloten dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar dit land. Verzoekster concretiseert verder niet waarom de situatie van “*de vrouw*” in Italië nog zou zijn verslechterd.

5.4. De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar verzoekschrift; het herhalen van haar kwetsbaar profiel; het benadrukken van haar ervaringen met de smokkelaars in Italië en het benadrukken dat heeft getracht zich staande te houden in Italië, maar dat dit niet lukt. Met deze elementen werd reeds gedegen rekening gehouden in de bestreden beslissing en de beschikking van de Raad van 21 oktober 2025, die hierboven nogmaals werd weergegeven. Door louter te volharden in de elementen die haar zaak kenmerken, brengt zij geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in voormelde beschikking.

5.5. Waar verzoekende partij bij haar aanvullende nota nog stukken overmaakt aangaande haar tewerkstelling in België en het volgen van een cursus, hebben deze elementen geen betrekking op de situatie in Italië, zodat deze geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing en de beschikking. Deze werken cursuservaring kunnen een nuttige troef zijn bij een terugkeer naar Italië en de uitbouw van een duurzaam leven aldaar.

5.6. Verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 oktober 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES